

Stukken voor de Redactie
te zenden vóór den 15en
der maand aan:

G. D. DUURSMA,
Achter de Hoven 114 bis,
LEEUWARDEN.

Redactie:

G. D. DUURSMA.
J. M. VAN DEN HOUTEN.

Girorekening

No. 133560 - DRUMPT bij Tiel.

Alle correspondentie te
richten aan het Secretariaat
Adres:

Mej. J. J. E. v. D. THOORN,
Amalia van Solmsstraat 80,
DEN HAAG.

Bestuur: CHR. DE RINGH, *Voorzitter*, Hilversum, Neuweg 73; Mej. J. J. E. v. D. THOORN, *Secretaresse*, den Haag; B. Th. KRABBENDAM, *Penningmeester*, Drumpt bij Tiel; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114bis; J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.

REBUTIA OF LOBIVIA?

Het ondergeslacht „Pygmaeolobivia”

door

Curt Backeberg.

In een artikel, dat een dezer dagen verscheen, zeide ik het volgende: „Ik wil er den nadruk op leggen, dat het materiaal, dat in de laatste jaren verzameld werd van Rebutia, Parodia, Lobivia en Gymnocalycium, zóó groot is, dat het een gevaar wordt voor den liefhebber.” Dit valt niet te ontkennen. De genoemde planten zijn van groot belang, omdat ze rijk bloeien, zelfs kleine geënte planten zijn reeds bloeibaar. De bloemenrijkdom van de nieuwe soorten heeft de liefhebberij sterk aangemoedigd, doch, wanneer niet in alle landen op de juiste benaming der planten wordt gelet, dan komt er mettertijd een eindeloze verwarring in de verzamelingen der verschillende landen. Men dient in alle verenigingen inlichtingen te verstrekken en collecties van foto's aan te leggen, die voor ieder bereikbaar zijn, want jammer genoeg, kan ik bijv. in de Blätter für Kakteenforschung niet zoo vlug beschrijvingen geven, als het plantenmateriaal verbreid wordt.

Verzamelingen zonder de juiste namen zijn een gevaar voor den liefhebber en ook voor de wetenschap. Wat baten ons de mooiste geschreven artikelen, wanneer men met de daarin verstrekte gegevens niets kan beginnen, omdat onze planten geen juiste namen dragen? Hoe moeilijk het is, een goed overzicht over het geheele materiaal te krijgen en hoe ongelooflijk veelzijdig de natuur er een

genoegen in schijnt gehad te hebben, zooveel mogelijk variëteiten of lastig te groepeeren soorten te scheppen, kan slechts hij begrijpen, die, zooals ik, zijn geïmporteerde planten niet dadelijk verkoopt, maar ze langzaam, na nauwkeurige studie sorteert, om ze daarna pas met de juiste namen in den handel te brengen.

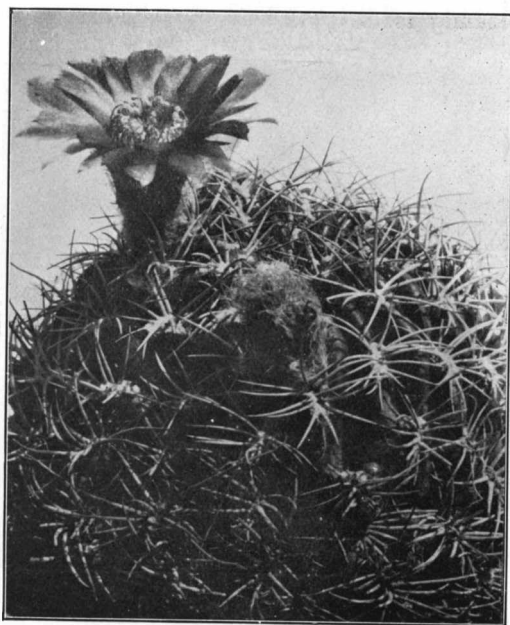
We moeten stelselmatig te werk gaan, anders is er in de algemeene verwarring geen orde meer te krijgen, en dan zou men ons het verwijt kunnen maken, daarop niet tijdig gewezen te hebben. Ik hoop hiertoe een goede aansporing te geven, want ik weet wat het beteekent. Alleen reeds de zorgvuldige scheiding tusschen de echte *Rebutia senilis* en een aantal vormen van *Rebutia xanthocarpa* heeft me veel tijd en arbeid gekost. Dat hierover zelfs bij ervaren kenners nog veel onzekerheid heerscht, ziet men aan de door Prof. *W e r d e r m a n n* gepubliceerde *Rebutia dasyphrissa*, die volgens mijne meening niet anders is, dan mijn reeds lang geleden gepubliceerde *Rebutia xanthocarpa* var. *coeruleascens*. Bij deze soort is het varieeren van bloem en vrucht zeer groot, men ziet zelfs planten met lila-rose bloemen van dezelfde kleur als bij *Rebutia violaciflora*, alleen het plantenlichaam is van witte borstelachtige haren voorzien, men kan zich dus niet vergissen.

Men moet met geënte planten ook voorzichtig zijn, en alleen de origineele importstukken beschrijven, als het planten betreft, die door het enten een geheel anderen habitus gekregen hebben. *Lobivia famatimensis* en soorten van de Dwerglobivia's, die door mij zijn ondergebracht in het ondergeslacht *Pygmaeolobivia*, nemen als geënte planten reuzenvormen aan, die geheel afwijken van de oorspronkelijke importplanten. Beschrijvingen van zulke entstukken stichten verwarring. *Errare humanum est*. Niemand is daartegen beschermd.

Men dient er zich rekenschap van te geven bij welke geslachten veel verschillen optreden. Het is ook niet doelmatig en evenmin gewenscht, dat één enkel stuk genomen en beschreven wordt. Dikwijls zijn de importstukken bij kweekers niet meer voorhanden; men heeft ze al lang in stukken gesneden en geënt. Wie kent nog importplanten van *Lobivia (Rebutia) neo-haageana (Haagei)*? Wortel-echte planten? Wanneer men dit bedenkt is het volgende te verklaren. Ik publiceerde bijna tegelijkertijd met Prof. *W e r d e r m a n n* een *Lobivia euanthema*. Prof. *W e r d e r m a n n* publiceerde dezelfde plant als *Rebutia oculata*, dit betrof een groot entstuk. Over den habitus van de importplant zegt de beschrijving niets. Die is

echter als volgt: Kleine, nietige hoofdjes, groepenvormend, met sterken peenwortel en zeer fijne doorntjes. Geënt wordt het plantenlichaam groot en sterk, de doornen worden veel langer ook de bloem wordt grooter en van den peenwortel weet men natuurlijk niets meer.

Men moet trachten den oorspronkelijken groei te behouden. Men doet dat als volgt: Een hoofdje enten, hiervan den schedel in den nazomer of in het voorjaar afsnijden, de jonge loten, die verschijnen, laten groeien en daarna van deze eveneens den schedel afsnijden, totdat een groepje gevormd is. Het geheel op sterke Peruvianuszaalingen enten. Door het afsnijden van de koppen kan de

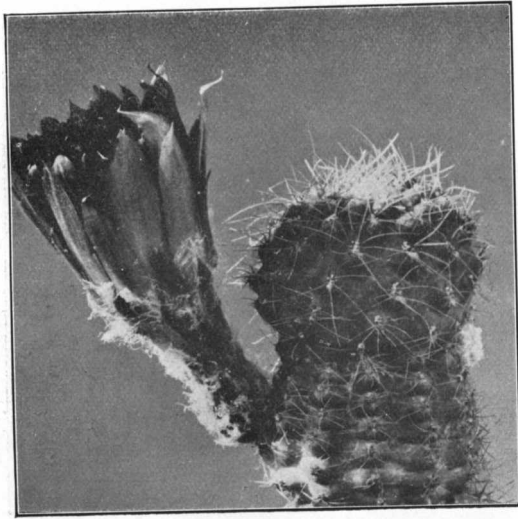
Lobivia breviflora.

entstam zijn sap niet goed verwerken en wordt vierkant, sterk en vast. Daarna kan men desgewenscht een krachtige meerhoofdige groep zóó behandelen, dat men den entstam afsnijdt, d.w.z. dat men aan het entstuk nog een stam van 10 c.m. lengte laat zitten en deze in den nazomer opnieuw laat bewortelen. Er is dan weer een nieuwe rem in de sapcirculatie opgetreden, waardoor in het voorjaar, na een overwinteren met veel licht, de bloei sterk wordt

aangezet. Aan het entstuk gebeurt nooit iets, als men het snijvlak lang genoeg laat opdrogen, voordat men de plant opnieuw oppot. Op deze wijze behandeld, krijgt de plant den echten zodenvorm en geeft veel bloemen. Het groote aantal hoofdjes, dat gelijktijdig gevoed moet worden, verhindert den onnatuurlijken groei van een enkel hoofd. Het bovenstaande leert dus de planten zóó te kweken, dat ze in habitus overeenstemmen met een importplant.

Wat is nu het ondergeslacht *Pygmaelobivia*?

Ik geef hier drie afbeeldingen van *Lobivia*'s. Ten eerste *Lobivia breviflora*, een goede echte *Lobivia* met vlak-kogelig lichaam, de kleine bloem (ware grootte) heeft een zeer korte buis. Een iets langere bloembuis heeft bijv. *Lobivia cinnabarina*, terwijl *Lobivia Jajoi* grootbloemig is.

Lobivia euanthema.

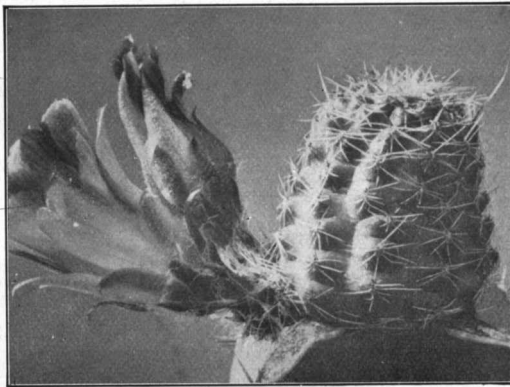
Dat *Lobivia breviflora* een echte *Lobivia* is, zal niemand bij het zien van deze plant betwijfelen.

De twee andere afbeeldingen zijn van *Pygmaelobivia*'s eveneens op ware grootte. Om de bloembuis goed te kunnen zien, werden de planten met halfgesloten bloem gefotografeerd. Wat dadelijk opvalt, dat zijn de groote bloemen in vergelijking met *Lobivia breviflora*.

Lobivia euanthema is de *Rebutia oculata* van Prof. W e r d e r m a n n. Men ziet, dat hier iets niet klopt. Bij deze plant zijn bloem-

buis en vruchtbeginsel beschubd en behaard; de bloem is trechtervormig. Waarom noemt men dit een Rebutia? Ik reken deze dwergplanten tot Pygmaeolobivia. Niemand zal kunnen bewijzen, dat ze niet tot de Lobivia's gerekend moeten worden.

Ik vond in Peru een *Lobivia Tegeleriana*, misschien is dit een oudere vorm. Ik schreef reeds vroeger gezien te hebben, dat vruchten van *Lobivia mistiensis* soms haren, soms borstelachtige doorns hadden. De hierbij gevoegde afbeelding van *Lobivia rebutioides* laat zien, dat ook bij deze Dwerglobivia's evenals bij haar grootere zusters dergelijke afwijkingen voorkomen. We zien duidelijk borstelachtige doornen aan het vruchtbeginsel. We zien echter nog iets. De ribben zijn aan den bovenkant wel min of meer tepelachtig gevormd, doch ze loopen tamelijk rechtop en zijn aan de basis altijd nog samenvloeiend, terwijl *Mediolobivia* weekvleezig en rondachtig is en de ribben in vrij staande tepels zijn opgelost.

Lobivia rebutioides met borstelig vruchtbeginsel.

Bovendien heeft *Mediolobivia* altijd een slanke trechtervormige bloem met haren en borstels aan het vruchtbeginsel. Ze kan noch bij *Rebutia* noch bij *Lobivia* ingedeeld worden; ze staat tusschen beiden in; ze is een *Mediolobivia*.

Alle *Pygmaeolobivia*'s zijn min of meer dwergachtig, het grootste gedeelte van het plantenlichaam zit in den grond verborgen; menigmaal zijn de aparte koppen door een enkelen wortel verbonden (*Lobivia rebutioides*). De groote bloemen echter toonen aan, waartoe ze behooren, en waar zij ingedeeld zijn, moeten we ook de kleiner bloeiende soorten plaatsen zoals *Lobivia neo-haageana*

(*Rebutia Haagei* Fric. N.N.), want de bloem is niet kleiner dan die van *Lobivia breviflora* alleen is het vruchtbeginsel kleiner, meer gekleurd en minder behaard..... ze staan in een andere rij!

Ik hoop hiermede het een en ander duidelijk gemaakt te hebben. Volgens mijn opzet maken we de volgende indeeling, n.l. *Rebutia*, *Aylosteria* (stempel en meeldraden met de bloembuis vergroeid, vruchtbeginsel borstelig behaard), *Mediolobivia* en *Lobivia* (geslacht *Pygmaeolobivia*).

In den loop der jaren heb ik zeer veel materiaal verzameld, van mijn laatste reis bracht ik zeer vele zeldzame planten mede. Mijn arbeid heeft velen in het bezit van mooi bloeiende en waardevolle soorten gesteld. Ik hoop, dat wij in alle landen als echte liefhebbers zullen samenwerken om het reusachtig groote nieuwe plantenmateriaal, dat tegenwoordig over de geheele wereld bij elkaar verzameld wordt, zuiver en soortecht te houden tot onze vreugde en om de waarde der verzamelingen te vergrooten en om diegenen, die bij ons komen niet voor onoplosbare moeilijkheden te plaatsen. Als wij dat doen, dan komt er een einde aan het telkens weer te voorschijn komen van vele synoniemen, waarbij men kans loopt, bij aankoop oude bekenden te ontvangen, iets wat het genot van het verzamelen niet verhoogt.

BEHANDELING VAN ONZE MESEMS.

October.

Het vorige jaar hadden we een gunstige Augustusmaand met veel zon. In de daarop volgende twee maanden kregen wij bijna onafgebroken regendagen en het aantal zonnige uren was onder het normale. Toch bloeiden bij hen, die een gunstige standplaats voor hun planten hebben, *Lithops*, *Conophytum*, *Dintheranthus*, enz. in September en October zeer overvloedig. Vooral bij *Conophyta* was de rijke bloei opvallend. De bloemknoppen van deze planten, hadden zich reeds in Augustus gezet. In zoo'n geval hindert het niet, of daarna vele zonlooze dagen volgen; de bloemen openen zich toch. Ook bij *Dintheranthus* en *Ophthalmophyllum* gaat het min of meer zoo. *Lithops*- en vooral *Argyrodermasoorten* zijn gevoeliger voor te weinig licht. Zij, die dus in Augustus aan hun planten volop zon kunnen geven, worden in de twee daarop volgende maanden meestal verrast met een schat van bloemen. Knopzetting heeft ook nog in September en October plaats, doch het

bloeien wordt dan, vooral op donkere dagen vertraagd en soms gaat de bloem zelfs niet meer open.

De bloeitijd van hoogsucculente Mesems is overigens vrij lang. Een Lithops of een Dintheranthus of Conophytum van dezelfde soort kan bloeien zoowel in September als in November. *Conophytum Wettsteinii* bloeide bij mij volop in de tweede helft van November, terwijl deze soort bij anderen in de tweede helft van October reeds was uitgebloeid.

In de tweede helft van deze maand gaan we het water geven verminderen, vooral bij Mesems, die dan reeds zijn uitgebloeid. Ik bedoel hiermede voornamelijk Lithops, Dintheranthus en Titanopsis. De overige Mesems krijgen op zonnige dagen nog geregeld wat water; *Argyroderma*'s gaan bij watergebrek spoedig rimpelen. Vooral zaailingen niet geheel droog houden. Zelfs het stekken van *Argyroderma* wil in deze maand nog lukken. *Ebracteola* en *Jutta dinteria* groeien en bloeien ook nu nog, evenals de meeste *Gibbaeum*-soorten; deze planten krijgen dus ook nog water. *Gibbaeum dispar* is een late najaarsbloeister, de overige *Gibbaeum*'s bloeien hier zelden. *Faucaria*'s en andere halfstruikvormige soorten moeten nog niet droog gehouden worden, ook niet als ze zijn uitgebloeid. Het overwinteren van *Fenestraria* in een kas geeft meestal geen bezwaar, binnenshuis is het lastig ze door den winter heen te krijgen.

Monillaria begint in October te groeien. Indien het noodig mocht zijn, kunnen *Argyroderma*, *Conophytum* en *Ophthalmophyllum* en met eenige risico ook *Pleiospilos* nog worden overgeplant. Verder moeten we de planten harden tegen den komenden winter door veel te luchten.

F. SWÜSTE.

PELECYPHORA ASSELLIFORMIS. EHRENB.

Deze kleine plant is uiterst merkwaardig om den eigenaardigen vorm der tepels en den stand der doornen.

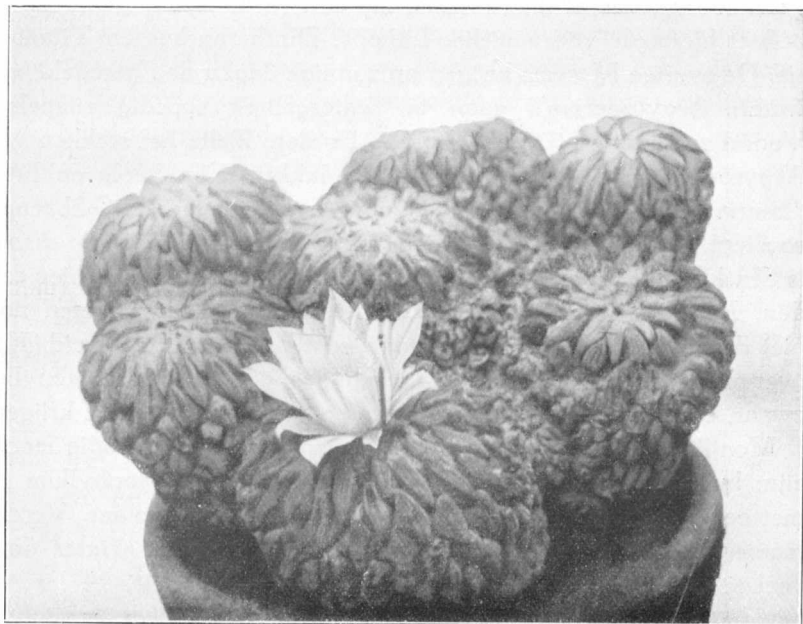
De geslachtsnaam komt van het Grieksch „pelekys” dat bijl beteekent, en „phéro” = ik draag; wij zouden dus best kunnen vertalen door „bijldrager”.

De soortnaam is samengesteld uit het Duitsche woord „assel” = pissebed en het Latijnsche achtervoegsel „formis”. Deze naam, zegt P. Fournier, is eene philologische monstrositeit. Ondanks dit

is de illusie zeer gelukkig, want, wanneer men de plant met eene loupe bekijkt, vormt zij als het ware een nest van pissebedden.

De plant is oorspronkelijk uit Mexico, waar men ze in de Staten San Luis Potosi en Nuevo Leon vindt. Zij werd in Europa ingevoerd in 1843. De plantkundigen plaatsen haar bij de Mammillariae; de Monville katalogiseerde haar in 1846 onder den naam „Mammillaria asselifera”.

Als soort is ze eenig in haar geslacht.

Pelecyphora asseliformis.

(Foto De Ringh.)

Het plantenlichaam is bijna bolvormig, maar verlengt zich min of meer in den groei, zoodat men veeleer van „kort-knotsvormig” zou kunnen spreken. Het kan 6 tot 10 centimeter hoogte bereiken, met een diameter van 4 tot 5 centimeter. Het vertakt gemakkelijk en vormt dan bijzonder interessante groepen.

De bijl-vormige uitsteeksels worden hoogstens $\frac{1}{2}$ centimeter lang, zijn aan de basis afgerond en aan het bovendeel samengedrukt, hetgeen ze bijzonder goed op een klein stomp bijltje doen gelijken.

De oksels tusschen de tepels zijn overvloedig met korte, zijdeachtige wol voorzien, die echter later verdwijnt.

Het bovendeel van de eigenaardige bijltjes is van elliptischen vorm en op geheel zijn lengte door een kleine gleuf in twee gelijke deelen verdeeld. Aan beide zijden van de gleuf bevinden zich de talrijke kleine doorntjes, het eene naast het andere geplaatst, evenals bij een kam.

Deze doorntjes zijn bijna op gansch hunne lengte met het bijltje vergroeid, alleen de punt is vrij.

De geheele plant, doorntjes inbegrepen, heeft eene grijsgroene kleur.

De bloemen verschijnen in de oksels, dicht bij den top der plant. Zij zijn van een fijn, zijdeachtig haarbosje omgeven, en gelijken wonderwel op de bloemen van *Mammillaria*; de korte bloembuis is trechtervormig en de bloem opent zich klokvormig.

De bloemen kunnen tot 3 centimeter groot zijn, met eene verrukkend schoone kleur. De bloemblaadjes zijn op 4 rijen gesteld, de buitenste bijna wit en spits, terwijl de binnenste prachtig karmijnviolet zijn, met fijn getande boorden.

Men hoort dikwijls zeggen, dat deze hoogst interessante plant moeilijk te kweeken is. Daarmede ga ik niet akkoord. De groei is zeker heel langzaam en de plant vraagt over het algemeen een beetje meer warmte dan het meerendeel der cactussen. In den winter vreest zij vochtigheid, maar in den zomer houdt zij van eenige goede besproeiingen, vooral wanneer zij de volle zon staat, hetgeen haar zeer voordeelig is.

De grond moet goed voedzaam zijn, maar zeer poreus, men zal er ten minste $\frac{1}{3}$ rivierzand bijvoegen en vooral voor een goede afvoer van het water zorgen.

G. V.

EEN BOEK OVER SEMPERVIVUMS.

Sempervivums by R. L o y d P r a e g e r, D. Sc.

The Royal Horticultural Society te Londen heeft dit boek uitgegeven. Het is dus een wetenschappelijk werk. Dat het als zodanig erkend wordt, zagen we dezer dagen in het verslag van de Internationale Nomenclatuur Commissie (Dr. J. D. Ruys, Weekbl. v. d. Maatsch. voor Tuinbouw en Plantkunde 10e jaargang, no. 3). Het staat in de lijst van boeken, die aangewezen werden voor het vaststellen der namen.

„Mag ik als leek over dit boek schrijven?“ heb ik me afgevraagd. Ik heb lang gearzeld, maar omdat ik niet met aanmerkingen kom, waag ik het de aandacht van onze leden, van de sempervivum-verzamelaars in het bijzonder, op dit belangrijke boek te vestigen.

Voor leden van de R.H.S. is de prijs 15 sh, voor niet-leden 21 sh. Succulenta is zo gelukkig het in de bibliotheek te hebben, men kan het dus in Hilversum vragen.

Onwillekeurig vergelijkt men het boek van *Praeger* dadelijk met *The Stapeliae* van *Alain White & Boyd*. *L. Sloane*. Die hebben bij hun uitgave geen dollars gespaard, alles is daar even luxueus.

Bij *Praeger* is dit anders: geen mooie band, geen prachtig papier met pracht-foto's. Ingenaaid, gewoon papier, getekende figuren, een eenvoudige, maar voldoende verzorgde uitgave.

De tekeningen zijn gemaakt door *Miss Eileen Barnes* van het Nationaal Museum te Dublin. De schrijver geeft haar een extra pluimpje voor haar kunstvaardigheid.

Het boek begint met een algemeen gedeelte van 33 bladzijden, verdeeld in 14 hoofdstukken, waarvan vooral het eerste, het tweede, het derde en het twaalfde belangrijk zijn.

Praeger begint met er op te wijzen, dat de zeer grote verwarring in de namen een gevolg is van de mateloze hybridisatie bij de sempervivums. Ook de kwekers hebben hieraan veel schuld door uit zaad verder te kweken, ze moeten liever uitlopers of stekken nemen.

Een andere reden is, dat de sempervivums zo slecht gedroogd kunnen worden, voor herbarium-materiaal lenen ze zich slecht. *Praeger* heeft daarom vooral gewerkt met levende planten, die hij overal verzameld en met zorg verder gekweekt heeft.

In het tweede hoofdstuk geeft de schrijver een verdeling der Sempervivums in twee hoofdgroepen:

a. Winterharde: de sempervivums uit Europa.

b. Niet-winterharde: de sempervivums van de Canarische Eilanden.

Deze laatste worden weer verdeeld in 4 groepen: a. *Aichryson*, b. *Aeonium*, c. *Greenovia*, d. *Monanthes*.

Het derde hoofdstuk van bijna 10 bladzijden is een opsomming van wat er door verschillende schrijvers van de vroegste tijden tot

heden over de Sempervivums geschreven is.

In het twaalfde hoofdstuk geeft P r a e g e r op, waar hij overal planten verzameld heeft. Hij was een maand in Zwitserland, zes weken in Tyrol, drie weken in Noord-Italië, een maand in Bulgarije. Tweemaal maakte hij een reis naar de Canarische Eilanden. Zeven maanden vertoefde hij daar.

Tien dagen was hij op Madeira.

Alle voornaamste botanische tuinen, kwekerijen en herbaria van Europa bezocht hij, van Bergen tot Florence, van Edinburg tot Sofia.

In 't geheel kwam hij tot 85 soorten. Hiervan heeft hij er 68 op de groeiplaatsen en in de kwekerij bestudeerd, 9 soorten ontving hij van anderen, 3 soorten heeft hij alleen in herbaria gezien, de overblijvende 5 soorten heeft hij moeten beschrijven naar wat hij in de literatuur vond.

Het slot van dit twaalfde hoofdstuk is een lange lijst van personen, die hem behulpzaam zijn geweest bij het verzamelen van zijn materiaal. Hij bedankt ze hier nog eens voor hun hulp.

Dit waren de eerste 33 bladzijden van het boek, het algemene gedeelte. Het tweede stuk behandelt in 70 bladzijden de winterharde sempervivums. P r a e g e r heeft het aantal soorten tot 23 weten in te perken.

Hij geeft eerst een lijst om ze te determineren.

Bij iedere soort begint hij met een opgave van de synoniemen, wat soms een lange lijst wordt, bijv. bij *Sempervivum tectorum* is het een volle bladzijde van 67 regels.

Dan volgt een opgave van literatuur en afbeeldingen.

P r a e g e r geeft dan zelf enige algemeenheden en een uitvoerige beschrijving met de tekening, die we boven al noemden.

Ook behandelt hij nog enige van de meest voorkomende kruisingen tussen enkele soorten.

De sempervivums van de Can. Eilanden worden behandeld op blz. 104—244.

Ieder van de 4 geslachten begint weer met een lijst om ze te determineren.

Dan weer een synoniemenlijst, een opgave van de literatuur, enige algemeenheden, een nauwkeurige beschrijving en een tekening.

In dit gedeelte worden heel wat planten genoemd, die men niet zoveel ziet en die toch verdienen, wat meer gekweekt te worden, ik noem b.v. *Aichryson tortuosum*, *Aeonium tabulaeforme*, *Aeonium arboreum*, *Aeonium Haworthii*, *Greenovia* Aizoon, *Monanthes brachycaulan*, enz.

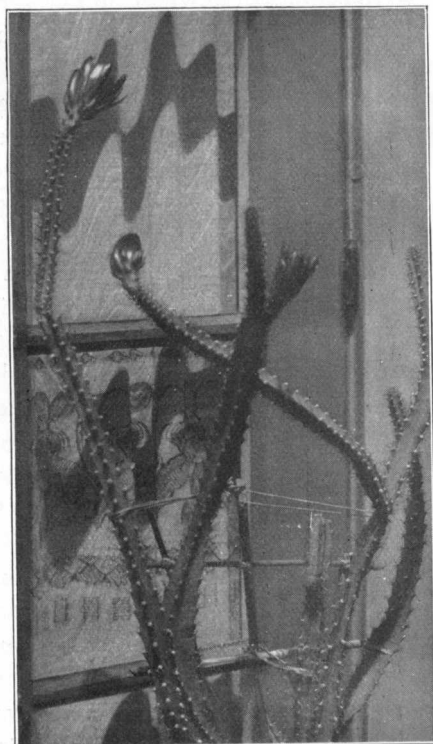
Over *Aeonium tabulaeforme* hopen we later nog eens uitvoerig te schrijven, nu eindigen we met iedereen op te wekken kennis met dit boek te maken, het verdient het ten volle.

D. b. T.

B. Th. K.

EINDSTANDIGE BLOEMEN BIJ HELIOCEREUS SPECIOSUS EN APOROCACTUS FLAGELLIFORMIS.

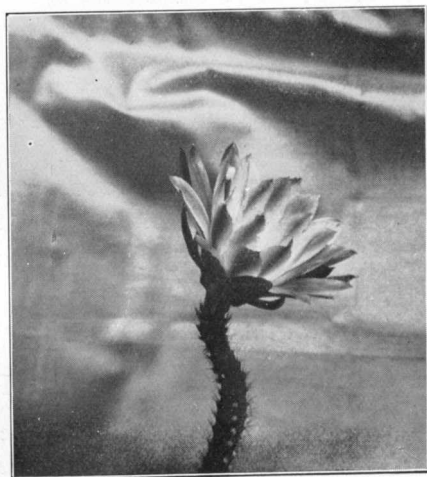
Van een onzer lezers ontvingen wij onlangs de mededeeling, dat zijn *Heliocereus speciosus* uit de einden der scheuten had gebloeid in plaats van uit de zijdelingsche areolen, zooals gewoonlijk het geval is.

Eindstandige bloemvorming bij Heliocereus speciosus.

Dit bracht ons herinnering, dat in jaargang 1928, bladz. 164 ook reeds een soortgelijk verschijnsel werd gepubliceerd. Vermelding van een bepaalde oorzaak bleef toen echter achterwege. Trouwens, het is niet altijd gemakkelijk precies te zeggen, wat de aanleiding tot dezen abnormalen bloei geweest is.

Want het ontwikkelen van eindstandige bloemen als bij *Hylocereus speciosus* is beslist onder de abnormaliteiten te rangschikken. Eenzelfde verschijnsel hebben wij dit voorjaar bij onze *Aporocactus flagelliformis* waargenomen. Deze vormde aan een oude scheut enkele normale uit zijdelingsche areolen ontspringende bloemen, doch maakte bovendien uit deze scheut twee jonge scheuten, welke tot 3 cm. lengte uitgroeiden en daarna aan den top een bloemknop vormden. Met opmerkzaamheid dachten wij dit ver-

Eindstandige bloemvorming bij Heliocereus speciosus.

schijnsel rustig te kunnen gadeslaan, doch toen de knoppen ongeveer één cm. groot waren, hield de groei op en toen later de knoppen afvielen, bleken ook de zijscheutjes, waarop ze zich bevonden, geen levensvatbaarheid te bezitten. En enkele dagen daarna vielen ook deze af.

Het is niet onmogelijk, dat éézelfde verschijnsel ook bij andere *Cereus*soorten zal kunnen optreden. Wie zoo'n abnormaliteit aan één of andere plant waarneemt, doet goed ons daarvan mededeeling te doen, zoo mogelijk vergezeld van een duidelijke foto. Misschien dat wij dan, wanneer althans uitvoerige waarnemings-

feiten vermeld kunnen worden, tot een duidelijker verklaring van het verschijnsel kunnen komen.

Voorzover wij aan onze *Aporocactus* konden waarnemen, is de abnormaliteit der eindstandige bloem in dit geval onder de „gebreksverschijnselen” te rangschikken. Wat dit precies is, kunnen wij niet beter duidelijk maken dan door te zeggen dat dit het tegenovergestelde is van het bij *Echinopsis*soorten voorkomend verschijnsel, wanneer een aanvankelijke bloemknop verandert in een jong bolletje, dat dan in den regel veel meer ribben telt dan een normaal ontwikkeld jong bolletje. In dit geval is de toevoer van voedings-sappen in verhouding tot de voor den bloemknop gewenschte omstandigheden te groot geweest. Zijn daarentegen de omstandigheden voor het doorgroeien der scheuten, zooals dit bij *Heliocereus* en *Aporocactus* werd waargenomen, te ongunstig, dan tracht zoo'n scheut het laatste restje van haar levensenergie nog te benutten tot het ontwikkelen van een bloemknop, teneinde langs dezen weg te pogen zich het voortbestaan (uit zaad) te verzekeren. In onze verzamelingen heeft zoo'n pogen natuurlijk geen ander effect, dan dat wij een abnormaliteit waarnemen, zonder meer.

Bij de planten in haar natuurstand krijgt zoo'n verschijnsel echter een geheel dieper beteekenis.

G. D. D.

DE SPINNENCACTUS.

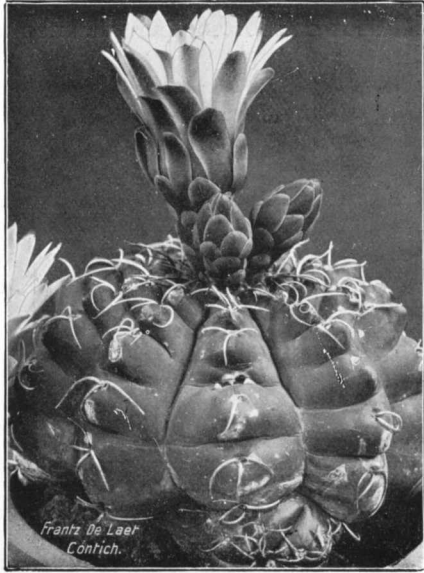
(*Gymnocalycium denudatum* (L. & O.) Pfeiff.)

Op deze mooie, gemakkelijk en dankbaar bloeiende *Echinocactus* is in vorige jaargangen meermalen de aandacht gevestigd. Hoewel de bedoorning niet zoo krachtig is als wij bij andere *Echinocactus*soorten wel gewend zijn, toch heeft deze een bijzondere bekoring, daar het precies schijnt alsof elk areool met een spin bezet is.

Bij de hier afgebeelde *Gymn. denudatum* var. *paraguayensis* komt de spinachtige bedoorning niet zoo duidelijk uit, maar de bloei is zoo mogelijk nog dankbaarder dan bij het type. Reeds aan kleine plantjes verschijnen in den voorzomer de 6 c.m. groote, trechtervormige, van buiten groen beschubde, van binnen groen gestreepte, iets roodachtig-witte bloemen.

De spinnencactus en haar variëteiten zijn gemakkelijk uit zaad op te kweken. Reeds aan kleine zaailingen is doorgaans een groote

verscheidenheid op te merken, zoowel wat de bedoorning als de kleur der plant betreft. Het is zeer interessant deze verscheiden-

Gymnocalycium denudatum var. *paraguayensis*. Hge Jr.

heid van dag tot dag aan een honderdtal zaailingen te kunnen waarnemen. G. D. D.

BOEKBESPREKING.

„Blühende Kakteen und andere sukkulente Pflanzen”. Heraus gegeben von Prof. Dr. E W e r d e r m a n n. Verlag J. Neumann, Neudamm und Berlin. Jaarabonnement van 4 mapjes R.M. 16.—

In map 27, verschenen 15 Maart 1936, vinden wij plaat 105 *Echinocereus Brandegeei* K. Schum., pl. 106 *Rebutia sarothroides* Werd., pl. 107 *Caralluma Nebrownii* Dint & Berg. en pl. 108 *Stapelia ambigua* Mass. Var. *fulva* Sweet, alle in de bekende natuurgetrouwe uitvoering. Is het een groot genot deze mooie platen te bewonderen, met evenwel genoeg lezen wij steeds den begeleidenden tekst, welke ons zooveel uitvoerige bijzonderheden van de afgebeelde planten vertelt.

G. D. D.

„Neuere Haworthia-Arten” van Dr. Karl von Poellnitz. Kakteen Jahrbuch Band II, afl. 12.

Sedert 1908, toen het bekende werk „Aloineae” van Berger

verscheen, werden talrijke nieuwe Haworthia-soorten ontdekt. De beschrijvingen dezer nieuwe soorten verschenen voor het meeren-deel in Fedde's Repertorium, waarvan echter maar weinigen kennis kunnen nemen. Het is daarom toe te juichen, dat Dr. v. Poellnitz van deze nieuwe soorten een beknopt overzicht, met determineer tabellen gegeven heeft.

Hierin zijn opgenomen: *H. Maughani* v. P., *H. truncata* Schönl., *H. Starkiana* v. P., *H. Schmidtiana* v. P., *H. fallax* v. P., *H. Herrei* v. P. met haar var. *depauperata* v. P., *H. limifolia* Marl., *H. tuberculata* v. P., *H. granulata* Marl., *H. Engleri* Dint., *H. pseudotesellata* v. P., *H. magnifica* v. P., *H. Maraisii* v. P., *H. paradoxa* v. P., *H. pygmaea* v. P., *H. Haageana* v. P., *H. incurvula* v. P., *H. integra* v. P., *H. Blackbeardiana* v. P., *H. Dielsiana* v. P., *H. gracilidelinata* v. P., *H. inermis* v. P., *H. albanensis* Schönl., *H. floribunda* v. P., *H. variegata* v. P., *H. Byliana* v. P., *H. confusa* v. P., *H. decipiens* v. P., *H. Fergusoniae* v. P., *H. ferox* v. P., *H. gigas* v. P., *H. gracilis* v. P., *H. Pearsonii* C. H. Wright, *H. setata* Haw., var. *subinermis* v. P. en *H. tenera* v. P.

Verschillende dezer nieuwe soorten zijn voor de meesten nog volkomen onbekend, maar wie de studie der Haworthia's ter hand heeft genomen, en kans ziet eenige importen uit Zuid-Afrika in bezit te krijgen, zal Dr. v. Poellnitz dankbaar zijn voor zijn overzichtelijken arbeid, welke niet in den handel is, doch als onderdeel van het Kakteen-Jahrbuch uitsluitend voor de leden der D. K. G. verkrijgbaar is.

G. D. D.

Matthia's Turb „*Mein kleiner grüner Kaktus!*“ mit 20 Zeichnungen von O. von Horit, Heydebrand - Verlag - Breslau. R.M. 0.80.

Een handleiding voor het kweken en verzorgen is dit boekje al-lerminst! De meerendeels geestige, soms satirieke teekeningen doen dit bij het eerste doorbladeren al vermoeden. Ook de tekst bedoelt geestig te zijn, doch neemt vaak een spottenden vorm aan, waarmee velen onzer lezers zich niet zullen kunnen vereenigen.

Naar onze meening bestaat in soortgelijke boekjes geen behoefte, hoogstens kan men ze beschouwen als „treinlectuur“.

G. D. D.

INHOUD: Rebutia of Lobivia? — Behandeling van onze Mesems. — Pelecypora asselliformis. Ehrenb. — Een boek over Sempervivums. — Eindstandige bloemen bij Heliocereus speciosus en Aporacactus flagellimormis. — De spinnencactus. — Boekbespreking.
